

BÜLENT ÇALLI • **Simsiyah**

BÜLENT ÇALLI 1974 yılında Almanya'nın Bruchsal kentinde doğdu. İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde okudu. 2009 yılında yerleştiği Paris'te şan eğitimi aldıktan sonra 2013 yılında Snakeroot grubu ile "Downtown To Ghetto" albümünü çıkarttı. Çallı, yazmaya ve çalıp söylemeye devam ediyor.

İletişim Yayınları 2179 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 356

ISBN-13: 978-975-05-1793-8

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI ve *CLT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

BÜLENT ÇALLI

Simsiyah

*Sevgili eřim Figen'e...
Her zaman yanımıdaydın.
Teřekkürler.*

İstanbul'da, Sarayburnu'nun karanlık dalgalarının içinden kıyıya çıkıp kalbinizin olduğu yöne doğru yürürseniz, bizim artık evimiz diyegeldiğimiz Samatya semtini bulursunuz. Sarayburnu dediğimiz yer, Marmara Denizi'nin Haliç'e doğru döndüğü yerde, adı üstünde Topkapı Sarayı'nın önündedir. İstanbul'u kurduğu rivayet edilen Byzas'ın tam da burada durup karşı kıyıdaki Halkedon şehrine baktığı ve "Burası dururken karşı kıyıya şehir kuranların aklına edeyim," dediği söylenir. Bilemem. Ben o kadar eskisine yetişemedim. Ama Samatya'yı bilirim.

Sarayburnu'ndan çıkıp dediğim gibi yürürseniz Ahırkapı, Cankurtaran, Kumkapı, Yenikapı derken Samatya'yı bulursunuz. Samatya'nın varlığı, şehir kuran Byzas'tan bile öncedir. Böylesine kadim bir yer olduğu için de binbir tane yüzü vardır. Her anlatan, kendi bildiği Samatya'yı anlatır derler. Ben size Samatya'yı anlatacak değilim ama Samatya, bu sebepten bana benzer. Belki de o yüzden kendimi yüzyıllardır burada saklarım. Bu semt işimi kolaylaştırır.

Samatya'nın denize yakın bir mahallesinde, yerin altında

bir birahane vardır. Buradakiler, belki de yüz yıllardır içi karanlık, dışı kirli, boyaları artık dökülmüş, merdivenleri çoktan aşınmış bir binanın bodrum katında pislik ve ahlaksızlık içinde yuvarlanırlar. Ahlaksızlık görecelidir tabii ama sizler –şüphesiz lekesiz insanlarsınız– yine de buraya uzaktan bakıp günah yuvası der geçersiniz. Oysa birazcık günah işlemenin kime, ne zararı olur?

Birahanenin üzerinde yükselen bu çürük apartman onların değildir. Bir sahibi vardır elbette ama kimdir bilmezler. O yüzden bugün varız yarın yokuz diye düşünürler. Şimdiye kadar geçmişi ya da geleceği pek kafaya takmamışlardır. Yine de bu binanın içinde zaman, ezelden beri akan ve ebediyen de akmaya devam edecek olan bir nehir gibidir. Akıp giden zamanın ve ezip geçen hayatın insanın dişlerine, saçlarına ve kemiklerine neler yaptığını bir tek oradakiler bilirler.

Kazandıkları günah parasıyla her ay düzenli bir şekilde ev sahiplerine kira öderler. Ev sahibi her kimse, ne bir kerecik olsun gelip onları ziyaret etmişliği vardır, ne de herhangi bir sebepten telefonda bile olsa onlarla konuşmuştur. Söylentilere bakacak olursanız, mülkün sahibi bir genelevler zincirini yöneten Ermeni bir kadındır. Sadece birahanenin değil, tüm apartmanın ve hatta mahallenin sahibi de odur. Bazıları ise zamanın bir yerinde ev sahibinin değiştiğini ve mülkün yeni sahibinin emekli bir paşa olduğunu söylerler. Tebdili kıyafetle gezer, arada birahaneyi de denetlemiş. Öyle derler. Birahanenin işletmecisi de en az ev sahibi kadar gizemli birisidir. Ondakı arasında “Patron” diye bahsederler. O da –sağ olsun– tıpkı ev sahibi gibi uğramaz, etmez. Bugüne kadar Müdür haricinde kendisini gören olmamıştır. Müdür de ser verir ama sır vermez. Belki o bile görmemiştir Patron’u ama görmüş gibi yapar.

Bu kadar bilinmezliğine rağmen birahanemiz başıbozuk bir yer değildir hani. Başlarında herkesin “Müdür” dediği

bir adam durur. Alıştıkları rutinin dışında bir karar vermek zorunda kaldıkları zaman bütün çalışanlar onun ağzına bakarlar. Müdür her ağzını açtığında doğru bir karar vermek zorundadır. Veremezse gider. Çünkü buranın müdavimleri belki pek kibar değildirler ama haksızlıklara da izin vermezler. Yine de ola ki burada okudunuz diye heveslenip bu mekâna bir uğramak istediniz, ha deyince bulamazsınız ya yine de diyelim ki buldunuz, sakın ola yabancı olduğunuzu belli etmeyin. Beylik bir laf olacak belki ama burada yabancıları pek sevmezler.

Sizi yabancı yapan oraya ilk kez gidiyor oluşunuz değildir. Bugün artık bu mekânın mobilyası olmuş pek çok müdavinin ürkek bakışlarla adımlarını içeriye ilk kez attıkları, mekânımızın çürük havasını ilk kez solukladıkları bir ilk gün vardı elbette.

Kimse burada doğmamıştır.

Onlardan biriyseniz bunu anlarlar ve ilk gününüzdeki kabahatlerinizi bağışlarlar. Eğer onlardan biriyseniz iki büküm geldiğiniz bu mekânda, sizi dik tutan görünmez bir el gibi sırtınıza dokunurlar. Eğer anlatırsanız derdinizi dinlerler, belki ilk hesabınızı size ödetmezler. Böylece buraya her gece gelmek istersiniz. Sonunda bir bakmışsınız ki onlardan birisiniz.

Buradakilerin yabancı dedikleri hayatın hiçbir yerinde katrana, balçığa, kana ve safraya bulanmamış, temiz elli meraklılardır. Kimi zaman tez hazırlayan öğrencilerdir bunlar, sosyoloji ödevi zannederler burayı: “İstanbul’un Koltuk Meyhanelerine Egzistansiyalist Bir Yaklaşım.” Ilgiden koltuklarımız kabarsa da ser verip sır vermediğimiz gibi üstüne bir de yalan söyleriz. O tezden hayır gelmez.

Bazen sözüm ona araştırma yapan gazeteciler gelir. Yol yordam bilmeyeni çoktur bunların. Aralarında, kulağımıza çalınanlarla beslediğimiz candan insanlar da vardır ama ço-

ğu kalpsiz otlakçılardır. Bazılarını döverek dışarıya attığımız çok olmuştur.

Yazmaya hevesli tipler gelir bazen. Kelimelerin onlara kendiliğinden geleceğine inanan ahmaklardır hepsi. İnsanlarımıza bakarlar, önlerindeki biradan bir fırt alırlar. Sonra doğru kelimeler belki oradadır diye tavana bir göz atılır. Nihayetinde not defterine bir şeyler karaladıklarını görürüz. Kamyon şoförü ya da vinç operatörü olacağına bir anda gözü kesmez insanın ama yazarlıkta bir sorun yoktur. “Nedense herkes yazar olacağına emindir,” der iyi bildiğimiz pis moruk. Bir biraya olacak iş midir bu?

Birahanenin halkına göre yabancı olmak böyledir. Yolu ilk kez düşse de, buraya kalmak için gelen asıl günahkârlar hemen belli olur zaten. Onlar bizdendir. Bakışlarında sizlerdeki gibi tedirginlikle karışık acemi bir heyecan değil, yolun sonuna gelmenin ve dibe vurmanın berraklığı vardır. Birahane ömrünü tüketenler o bakışı bilirler, biliriz.

Gözünüzde o bakış varsa, vardır. Geriye kalanlar yabancıdır.

Yabancı olduğunuzu anarlarsa ki anlarlar, o zaman canınızı sıkırlar, sizi üzerler. Kırılan kalbinizin karşılığında benim adımı verecek olursanız...

Vermeyin!

Tanımazlar beni orada. Anlatacaklarımdan öğreneceğiniz isimlerle tanımazlar en azından. Bir tek isim vardır beni onlara anlatacak. Onu da siz söylediğinizde bilmezlikten gelirler. Gerçi boşuna çene yoruyorum. İstesenez de bulamazsınız orayı. Tıpkı ev sahibi gibi, tıpkı Patron gibi ve tıpkı benim gibi oranın yeri ve adı da aslında muallaktır. Sadece bilenlerin bildiği bir adı vardır elbet ama oraya gidenler için bu önemsizdir. Hem neden önemli olsun ki bir birahanenin adı? Ben, adı için gidilen bir birahane hiç duymadım. İçmek için gidilir genellikle. Kafayı bulmak ve bir şeyleri unutmak

için gidilir. Bir şeylerden kaçmak ve eninde sonunda o kaçtığına geri dönmek için gidilir.

Bu bahsettiğim yerin içkisi, mezesi desen, o da bir şeye benzemez. Büyük beklentileriniz olmasa da sunulan yiyecek ve içeceklerde azıcık bir lezzet ahlakı beklersiniz. Bizde o yoktur. Bizde her şeyin tadı kötüdür. Artık havasından mı suyundan mı bilmiyorum ama müşterilere lezzetli yiyecekler, tadı tam kıvamında içecekler sunmayı bir türlü beceremedik. Birasının tek iyi tarafı pek çok yere göre ucuz olmasıdır. Baş ağrısı yapar, hemen sarhoş etmez. Güvenilirdir ama: Her zaman sıcaktır.

Bu mekân yerin altındadır dedim. Kaba lale şekilleri ile belli belirsiz bir estetik katılmaya çalışılmış kahverengi bir kapı gözyaşları içinde karşılar sizi. Bu kapının kirini pasını gizlemek için arada bir boyarız ama yeni boyanmış hali size denk gelmez. Önünde yaşlı bir dut ağacı bekler; boynu bükük, âdeta size kapıyı işaret eder. Merdivenle aşağıya inersiniz. Her adımımız sayılır. Her adımımızın değeri vardır. Her adımda aşağıya biraz daha yaklaşırsınız ve aydınlık arkanızda kalır. İçerisi havasızdır, loştur ve rutubet kokar. Çirkin duvarlarının tavana yakın yerlerinde karanlık bir ara sokağa bakan küçük pencereleri vardır. Bin tane adamın sigara dumanını sadece ufacak bir pervane döndürür, dışarı üfler. Bu yüzden havası da hep dumanlıdır.

Ben oradayım şimdi. Gün sonunda bitti. İnsanlar iş yerlerini terk ettiler. Adına hayat denen bu çarkın onlardan alacak bir şeyi bugünlük kalmadı. Yorgun, yıpranmış vücutları, kırık dişleri ve tırnakları ile toplu taşıma araçlarını doldurup bu tarafa doğru geliyorlar. Müdavimler birer ikişer görünmeye başladılar bile. Aramızda hiç yabancı yok. Olsa anlarsınız. İçeridekilerin hepsi bizden.

Karanlık bir köşeye çekildim ve biramı yudumluyorum. Bu zindanın en sadık hizmetkârlarından Eyüp, elinde kir-

li mi kirli bir urba kalıntısını bir sopaya gelişi güzel dolayarak yaptığı derme çatma bir paspasla sözüm ona yerleri temizliyor. Kışın, buraya çıkan bütün caddeler ve sokaklar çamur olur. Merdivenlere büyük bir inançla serpilen kutsal talas, girip çıkan müşterilerin ökçesi erimiş, dikişleri fırlamış ayakkabılarının vasıtasıyla bir çamur akıntısı gibi içeriye sızıyor. Eyüp ise zemini temiz tutmaktan çoktan vazgeçmiş, bu çamuru elinden geldiğince yüzeye dağıtıp eşit bir kirlilik yaratmaya çalışıyor. Yeni silinen yere basanın izi bastığı yerde kalıyor. Eyüp mecburen dönüp bir kez daha siliyor orayı. İçinden en ahlaksız küfürleri uç uca ekliyor. Soğuk ve kirli betonun üzerinde balerin gibi süzülüyor ve talaslı çamura ebru ustası gibi şekil veriyor, can veriyor. Bu daha bir şey değil. Birazdan içki yetiştirmekten, boş bardak toplamaktan ve kül tablası temizlemekten anası ağlayacak. Bunu da biliyor.

Televizyonda akşam haberleri var. Sesi sadece dinlemek isteyenlerin duyabileceği kadar açılmış. Ekranda güzelliği mutluluk veren bir kadın, kimin gücü kime yetmiş, kim kimi becermiş güzelce anlatıyor. Birkaç erkenci, mermer tezgâhın orada dikilmiş ilk biralalarını yemek borusundan aşağıya, vücutlarının karanlık yerlerine doğru indiriyorlar. Bütün gün boyunca bu anı beklediler. Kimileri direksiyon başında, kimisi dökülmeye başlamış bir masanın arkasında, kimileri nasıl çalıştığını sadece kendilerinin bildiği makinelerin üzerinde ama mutlaka bir şeyler kaybederek bu anı beklediler. Bir tek atıp gidecekler.

Bir tanesinin gözü mermerdeki şekillere takılmış. Kafası karışık. Bir şeyin ödemesini yetiştirememiş, tepesine binmişler. Yürüdüğü yolun sonuna gelmiş bir diğeri. Memeler görüyorlar tezgâh taşının sonsuz gri ve beyaz damarlarının arasında. Mermerden kadın memeleri... Biraz daha uzun baktıklarında ise yüzler görmeye başlıyorlar. Kendilerine geri bakan lekeli, gölgeli yüzler. Meme görmek yüz görmekten

iyidir. Sana bakan yüzlere diyecek bir sözü olmuyor insanın. Oysa bir sözün olmalı. Memeler ise herhangi bir söz duymak istemezler. Bir diğeri elinde kürdan, az önce yediğı salçalı patateslerin kalıntılarını sıyrıyor ayrık dişlerinden. Çok şükür o, şekiller falan görmüyor tezgâhta. Onun için dayandığı bu tezgâh soğuk bir taştan fazlası değil.

Derken kapı açılıyor, Ünal giriyor içeri. Kendisi yerleri silmekte olan Eyüp'ün ekürisidir. Elinde iki koca torba dolusu tuzlu fıstık var. Altılı takımlar halinde iki paket de meşrubat bardağı almış. Burnu soğuktan kızarmış, morarmış. İskarpinlerinin üzerine cenaze örtüsü gibi yayılmış kumaş pantolonunun paçaları ıslak. Yerde Rorschach testini anımsatan ayak izleri ve onları çevreleyen nazik çamur baloncukları bırakarak evine dönen bir güvercin gibi mutlu, mutfağa doğru yöneliyor.

“Lan oğlum basmasana, yeni sildik,” diye sızlanıyor eli belinde ve gücü ancak Ünal'a yeten Eyüp. Eyüp ile Ünal, bu çürümüş ve kokuşmuş enstitünün çatısı altında, en alta ama eşitler. Bir gün fındık, fıstık, bardak, peçete gibi ıvır zıvırları almaya biri giderse diğeri yerleri siliyor, masaları hazır ediyor. Ertesi gün tam tersi oluyor. Bu işi kendi aralarında bu şekilde paylaştılar çünkü dışarıya, alışverişe gitmek kıyak bir iş. Önceden Ünal, Eyüp'ün çömeziydi. O yüzden dışarıya hep Eyüp giderdi. Belli bir zaman geçip Ünal'ın da beli yeteri kadar kırılınca eşit oldular. Mesai saatinde birahaneden dışarı çıkmak onlar için tam bir piyango. Bu delikten dışarıya kafanı uzatıp temiz hava almak, yol boyunca güzel arabalara, vitrinlere ve kadınlara bakmak bir yana en az bir saat kaytarma fırsatı da oluyor. Üstelik alışverişten artakalan bir iki kuruşu, üç beş ufaklığı cebe indirmek de var. Yine de belli bir saatten sonra, hele de kışın ismi lazım değil olan bu birahane, Nuh'un Gemisi gibi ağzına kadar dolduğunda ikisinin de anaları eşit ağlıyor. Gecenin geç vakit-

lerine kadar o masadan bu masaya, mutfaktan tezgâha koşturup duruyorlar.

Ünal, Eyüp'ün sızlanmasına prim vermiyor. "Uçarak mı gireyim toprağım," deyip, mutfağa kaçıyor. Bunlar beni biraz oyalıyor ama asıl beklediğim başka.

Vakit daha erken. Beklediğim kişi henüz buraya gelmedi. Gelecek.

Ondan bir adım önde olmak, onun gideceği yerlere bir adım önceden gitmek ve onu beklemek nasıl hoşuma gidiyor, anlatmam. Üstelik o zavallının beni arıyor olduğunu düşününce, bazen geceleri sefil ve ızdıraplarla dolu yatağında sinsice gülümsüyorum buna. Yani, bir düşünsenize: Beni aradığı ve izlerime rastladığı yerlerdeki izler beni orada aradığı için varlar. *Canım insanlar, gülmeyin. Bu hepimize oluyor şu an.*

Zaman benim umurumda değil. Yine de alışkanlıktan saatime bakıyorum. 10'u geçmiş derken taksici İlker damlıyor. Beklediğim kişi o değil. Yanında iki tane konsomatris var, takmış onları peşine. Buralarda bu işlere İlker bakar. Bu muhitte tanımadığı kadın yoktur, derler. Şimdi sıradışı yüzlerine yeni yeni alışmaya başladığımız diğer iki kadının neden bir süredir ortalarda olmadığı anlaşıldı. İlker ayaklarını kaydırması, yenilerini getirmiş meğerse. İlker avantajını alacak birazdan Müdür'den. Burada hiçbir şey bedava değildir. Müdür ayağa kalktı zaten İlker gelince. Çocuğu gelmiş gibi sevindi. Müdür'ün bir kat üstte olduğu, karşılıklı bir saygı ve sevgi var aralarında. İlker'in sevgisi yalan ama saygısı gerçek. Müdür'ün ise saygısı yalan, sevgisi gerçek. İkisi de mahkûm oldukları bu bok dolu kovanın içinde tutunacak bir şeyler arıyorlar.

Bir mürekkep balığı gibi süzüyor kadınları isimsiz Müdür. Beğenmiş olacak ki sırtını sıvazlıyor taksici İlker'in. İlker'in de ağzı kulaklarında, bir sakal hareketi yapıyor ki sorma git-

sin. “Tamam, tamam. Seni görürüz biz,” gibisinden başını sallıyor Müdür. Kadınlar dağılıyor kalantorların biriktiği duvar kenarındaki masalara. Müşterilerin kimi yüz veriyor bunlara, kimi vermiyor. Yine de bu yeni kadınlar eskilerine göre cazibeli sayılırlar. Nitekim uyduruktan da olsa bir viski açtırıyor bir masa. Müdür taşaklarını avuçluyor eli cebinde.

Genç denilebilecek yaşına rağmen kendisine duyulan tuhaf bir saygıdan dolayı bu işleri başkalarına bırakmış olan eski konsomatrislerden Meral, İlker’e garip bir yaratılmış gibi bakıyor.

“Malzemeyi toparlamışsın yine. Roma’daki köle tacirleri ancak senin kadar şanlı idi,” diyor aşağılayarak ama İlker bunu bir takdir cümlesi zannediyor.

“Eyvallah ablam,” diyor.

“Aman, abla deyip durma bana ya.”

Ünal viski şişesini taşıyor bir tepsi içinde. Eyüp evrendeki bütün fıstıkları dayıyor o masaya dünya sona erecekmişçesine. Viskinin parasını ödeyecek olan adamın eli yeni konsomatrisin poposunu avuçluyor coşkuyla. Sesini çıkartmıyor kadın. Neden sonra alıyor adamın elini oradan, bardağı tutuşturuyor aceleyle ve içki içirtmeye devam ediyor. Kadın dâhil dört kişiler masada. Viski şişesi dibini buldu bile. Yarım saat bile olmadı ulan. Masanın sahibi biraz tereddütlü, sonra belli ki satayım anasını diyor ve bir şişe daha yola çıkıyor tezgâhın oralardan. Dış çemberlerde yer alan aç kalabalık masayı kesiyor bir süre daha. Sonra sıkıntı veriyor görüntüler. Her gece aynı şey değil mi nasılsa. Kadının kalçasını avuçlayan sen olmadığın sürece istersen kıyamete kadar seyret bir şey değişmez. Sonunda televizyona dönüyor yüzleri. Haberler bitmiş, güzel kadın gitmiş, bir tartışma programı başlamış: Bizden daha akıllı on tane insanı toplamışlar; konu yine belirsiz. Başından beri izlemiyorsanız anlamanıza imkân yok. Biri bağırıyor diğerine, kravatını gevşetiyor öbü-

rü. Bir profesör bir şarkıcının elini sıkıyor. Bir diğeri hafif kılmıldayınca eteği açılıyor, bacakları görünüyor. Hareketleniyor televizyon önündeki grup. Aynı ve tek bir varlığın uzuvlarıymışlar gibiler. Araya reklamların gireceği anons ediliyor. Kamera, yayın makyajından balmumu heykeline dönmüş meşhur bir köşe yazarının boncuk boncuk terlerine odaklanırken yayın sona eriyor.

Saat gece yarısını geçti. Ekmek tekнемiz hâlâ kalabalık. Oysa herkesin ertesi sabah erkenden işi var. Kırbaçlar, koşum takımları, semerler onları bekliyor ama –belki de bu yüzden– kimsenin eve gidesi yok. Neyse ki şu an sıkıcı dertleri ve küçük kaçışları umurumda değil.

Çünkü beklediğim adam sonunda geldi.

Size onu nasıl anlatsam bilemiyorum. Çünkü iki ayrı kişiden bahsediyoruz burada. Eskiden olsa güneş görmemiş soluk derisinden, boş bakan düşünceli gözlerinden bahsedirdim size. Çökük omuzları ve ayakta dururken kamburunu çıkartması yüzünden kısa boylu görüldüğünü söyledim. Her zaman yeni kesilmiş gibi görünen saçlarının ve ütülü, temiz kıyafetlerinin verdiği rahatsız edici hijyen duygusunu anlatmaya çalışırdım. Varlığı ve yokluğu belirsiz bir adamı tarif ederdim.

Ama artık her şey değişti.

Şimdi hiç de öyle biri değil bu adam. Elbiseleri sonunda kirlenmiş ve saçları karışmış. Ama adam dimdik duruyor. O yüzden artık uzun boylu diyebiliriz onun için. Kemikli ve bir haftadır kesmediği sakalları ile kaplanmış büyük çenesinin üzerine yerleşmiş, yüzünde daha önce görmediğimiz bir ifade taşıyor. Boynunda onu bir kolye gibi sarmış incecik bir yara izi var. Bir hafta önce kendini asmaya çalıştığında oldu bu.

Onu bulmayı umduğum bir halde: Dalgın, şaşkın. Rastgele seçmek zorunda kaldığı bir yöne ilerleyen kaybolmuş

bir gezgin gibi çaresiz. Kireç gibi bir suratla demir atabileceği bir yer arıyor kendine. Şansına boşalan bir masayı gözüne kestiriyor. Ayakta yaslanarak takılabileceğiniz bir bar masası bu, oraya dayanıyor. Hemen şarap istiyor Ünal'dan, şişe hem de. Ünal anlamıyor önce, iki kere söylemesi gerekiyor adamın. “Şarap getir,” diyor, sonra kolunu tutarak ekliyor: “Şişeyle.”

Şaşıyor onu tanıyanlar. Masaya geçtiği hiç görülmemiştir. Haftada bir ya da bilemedin iki, iş çıkışı uğrar. Bazen de hafta sonları önemli bir maç olursa gelir. Masa falan aramaz. Tezgâhın orada yer bulursa oturur, olmazsa ayakta dikilir. En fazla bir tane bira içer. Bir ayakkabı atölyesinde muhasebecidir. Aslında tam olarak muhasebeci değildir ama buradakiler öyle bilirler. Adına Fiko derler. Yani diğer bir deyişle Fikret. Soyadı Tok'tur. Fikret Tok. Halı saha maçlarında zorla kaleci yapıp golleri yediğinde Fikobok diye dalga geçerler. Fikret buna pek alınmaz. Onlarla birlikte güler hatıta. İlkokulda da öyle çağırırdı onu vahşi bir matematik öğretmeni. Buna alınırdı gerçi. Bütün sınıfın önünde Fikobok aşığı Fikobok yukarı... Gizlice, uzaktan sevdiği kız sınıfın en önünde otururdu. En çok o gülerdi Matematikçi “Fikobok” dedikçe. Buna rağmen adamın bir trafik kazasında iki araba arasında ezilerek geberdiğini duyduğunda sevinmemiştir yine de.

Eyüp, bir şişe şarabı ve bir bardağı masaya getiriyor ve toz oluyor. Etraftakiler hayretle bakıyorlar. Halı saha maçları ve oradaki dalga geçmeler haricinde görünmez adam gibidir Fikret. Aslında görünmez adam doğru bir benzetme olmadı. Çünkü buradakilerin çoğu Fikret'i görürler. Fikret diye sorsanız ha şu bizim ayakkabıcı Fiko derler. Huyunu suyunu, sessizliğini, ezikliğini bilirler. Ama birileriyle oturup iki çift laf etmeye, bir derdini paylaşmaya gelince... Fikret'in evreninde bunlar yoktur. Kimse Fikret'le günlük lakırdılar ha-

ricinde özel olarak gelip konuşmaz. Fikret de kimseyi arayıp sormaz, beraber bir yere gitmek için bir plan yapmaz, kimseyle bir şey paylaşmaz. Onu tanıyanlar tek bir huyunu iyi bilirler: Fikret'in herhangi bir sebepten mesaiyi kaçırmaması olacak iş değildir. Oysa bilmiyorlar. Günlerdir işe de gitmedi Fikret Tok.

Halı saha tayfasından Hakkı, hâlâ muziplik peşinde, kafası da iyi, arkadan yaklaşıyor. Kokuşmuş hayatının günlük dertleri geride kalmış artık da kendine eğlence arıyor. Akınca Fikret Tok'tan daha iyisini de bulamaz. Çünkü biliyor ki Fikret kendisine yapılan en ağır şakaları dahi kaldırır. Sesini çıkartmaz en azından. Öyleydi eskiden, öyleydi. Şimdi bilmiyorlar.

Şakacı arkadan sinsice yaklaşır, ayarsız bir şaplak atıyor Fikret'immin kafasına:

“Naber lan Fiko!”

Fikret tam da şarabı bardağa dökerken kuvvetle sarsılıyor. Şarabın bir kısmı masaya dökülüyor haliyle. Bir kısmı ise Fikret'in ellerine sığıyor. Oradan da beyaz gömleğinin kol ağzlarına uzanıyor güzelim ucuz şarap. Kırmızı kesiyor gömlek.

“Pardon lan,” diyor şakacı ama iş işten geçmiş. “Sen şarap da mı içerdin?” Yarıda kalacak, gevrek bir de kahkaha koyuveriyor.

Fikret'in gözündeki bakış daha önce hiç görülmemiştir. Bir an bile tereddüt etmiyor. Avının gölgesini gördüğünde ölümcül hesabını çoktan yapmış bir şahin gibi masadaki şişeyi kaldırıp, adamın Jüpiter'e benzeyen dazlak kafasına geçiriyor. Kırılıyor şişe o kapı tokmağına benzeyen çirkin kafada. İşte vandalizm diye ben buna derim! Adam önce masaya tutunuyor. Sonra yaptığının bedelini öder gibi yayılıyor yere. Buz kesiyor ortalık. Televizyon dâhil bütün sesler susuyor.